

წმ. მეფე დავით აღმაშენებლის სახ.
მართლმადიდებელი მრევლის კავშირი.

მართლმადიდებლობა და ეროვნულობა

მართლმადიდებლობა – ეროვნული
იდეოლოგიისა და ეროვნული უშიშროების
ქვაკუთხედი

თბილისი 2011

ახალი მსოფლიო წესრიგის ერთ-ერთი ძირითადი ამოცანაა პიროვნული ღმერთის აღმსარებელი რელიგიების მატარებელი ერებისა და ეროვნული სახელმწიფოების განადგურება, ხოლო უმთავრესი და საბოლოო მიზანი - ჭეშმარიტი სარწმუნოების, მართლმადიდებლობის აღმსარებელი ერებისა და სახელმწიფოების სულიერი და ფიზიკური გენოციდი. ამის შესახებ ჩვენ ვწერდით ჩვენს წიგნში „ქართული იდეა“ (2006წ.). წინამდებარე ბუკლეტი წარმოადგენს აღნიშნული თემის გაგრძელებას და მიზნად ისახავს, ისტორიულ ჭრილში დაასაბუთოს იდეა: საქართველოსთვის, ჩვენი ერისთვის სწორედ მართლმადიდებლობა იყო ეროვნული იდეოლოგიის ქვაკუთხედი, იმდენად, რომ ქართველობა და მართლმადიდებლობა, ლამისაა, სინონიმებად იქცნენ. ეს მჭიდრო კავშირი კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი ხდება გლობალიზაციის აპოკალიფსური პროცესების განვითარებისას. სრული პასუხისმგებლობით შეგვიძლია განვაცხადოთ: ჩვენი ერის სულიერი და ფიზიკური გადარჩენა მხოლოდ ჭეშმარიტი ღმერთის აღმსარებლობაში, მართლმადიდებლობაშია და მისი როლი უმნიშვნელოვანესია დღეს, როგორც არასდროს. ეროვნული იდეოლოგიისა და ეროვნული უშიშროების ქვაკუთხედად მართლმადიდებლობის დასახვა არის გზა გადარჩენისა, რასაც ადასტურებს როგორც ჩვენი ქვეყნის ისტორიული გამოცდილება, წარსულის უტყუარი მაგალითი, ისე აპოკალიფსური მომავლის პერსპექტივა და მის შესახებ წინასწარმეტყველური ცოდნა, რომელიც ჭეშმარიტ აღმსარებლობას, მართლმადიდებლობას გააჩნია, ცოდნა, რომელიც სულ უფრო თვალსაჩინოდ ცხადდება, წინასწარმეტყველება, რომელიც დღითიდღე აღესრულება.

მართლმადიდებლობა – ეროვნული იდეოლოგიისა და ეროვნული უშიშროების ქვაკუთხედი

1. შესავალი

რელიგიისა და ეროვნულობის ურთიერთმიმართების თემა მეტად აქტუალურია დღეს. ამ თემაზე საუბრობენ როგორც მორწმუნეები, ისე ურწმუნონი; როგორც ტრადიციული ღირებულებების მიმდევრები, ასევე ისინი, ვინც ცდილობს ახალი მსოფლიო წესრიგის დამყარებას დედამიწაზე. ეს უკანასკნელნი სახელმძღვანელოდ არ იღებენ და არ ეყრდნობიან ღმრთივგამოცხადებით სწავლებას, რელიგიურ გამოცდილებასა და ერისთვის ნიშანდობლივ ისტორიულ-ტრადიციულ ღირებულებებს. ისინი ამ თემას განიხილავენ: ა) სარწმუნოებრივ ასპექტში - პანეკუმენისტური დოქტრინის ჩარჩოებში და ბ) ყველა სხვა ასპექტში - კოსმოპოლიტურ-ლიბერალური იდეოლოგიის ჩარჩოებში. ამასთან, ისინი ახალი მსოფლიო წესრიგის დასამყარებლად სულ უფრო დახვეწილ, მზაკვრულ და, ხშირ შემთხვევაში, ძალადობრივ მეთოდებს იყენებენ, კერძოდ, - კოლექტიური თუ პიროვნული თავისუფლებისა და უფლებების საფარველით ცდილობენ დანერგონ ფსევდო-დემოკრატიული, ფსევდო-ლიბერალური და ზნეობრიობისაგან გათავისუფლებული იდეოლოგია, ცნობიერება და ფასეულობები. ამით ცდილობენ, წაშალონ ერის სულისა და ცნობიერების განმსაზღვრელი ძირითადი ნიშან-თვისებები, ანუ, მათი სიტყვებით რომ ვთქვათ, ძირითადი იდენტიფიკატორები და ერის თვითმყოფადობა, შედეგად - აქციონ იგი უსახური ერთობის კიდევ უფრო უსახურ ნაწილად. ნიშანდობლივია, რომ დემოკრატიის სახელით მოლაპარაკენი სწორედ არადემოკრატიულ მიზნებს ახორციელებენ, ტოლერანტობისა და ლიბერალიზმის „მედროშენი“ ყველაზე არატოლერანტები, არალიბერალები და შეუწყნარებლები არიან განსხვავებული აზრის მიმართ, შეუბრალებლები და მოძალადენი მათთვის არასასურველი ცნობიერების მატარებელი პიროვნებების, ერებისა თუ ხალხების მიმართ, მათი ცნობიერება ფანატიზმის ყველაზე მახინჯი ნიშნების მატარებელია, მათი ქმედებები - ექსტრემისტული, - ძირითადად, სულიერი ტერორის მიმართულებით.

ეს თემა მჭიდროდ არის გადაჯაჭვული მსოფლიოში მიმდინარე გლობალიზაციის პროცესთან, რომელსაც სათავეში უდგანან მსოფლიო იუდეურ-მასონური კლანი და მის ნება-სურვილს დაქვემდებარებული

პოლიტიკური ელიტა. ეს პროცესი, ეკლესიოლოგიური გაგებით, სხვა არაფერია, თუ არა კაცობრიობის მომზადება ანტიქრისტეს ხელისუფლებისათვის. ამიტომ დასახელებული თემის განხილვა ჩვენ მოგვიწევს მრავალფეროვან თემათა და მოვლენათა კონტექსტში.

პირველ რიგში უნდა განვიხილოთ გლობალიზაციის რეალური მიზნები და ის ტექნოლოგიები, რომლებიც ამ მიზნის განხორციელებას ემსახურება. იმის გაცნობიერება, თუ რას უქადის გლობალიზმში, რეალურად, კაცობრიობას, განსაკუთრებით კი მართლმადიდებელ ერებს, დაგვეხმარება იმ დასკვნის გამოტანაში, რომ მხოლოდ მართლმადიდებლობას შეუძლია პიროვნების სულიერი და ფიზიკური გადარჩენა მომავალი კატაკლიზმების ორომტრიალში; რომ ერი, რომელიც თავის ეროვნულ იდეოლოგიას მართლმადიდებლობაზე დააფუძნებს, უფრო მეტად იქნება დაცული დემონური დამონებისა და განადგურებისაგან, ვიდრე სხვა ერები. ამიტომ, მოკლედ შევჩერდეთ ერთი შეხედვით ჩვენი ძირითადი თემიდან დაშორებულ, სინამდვილეში კი მასთან მჭიდრო კავშირში მყოფ თემაზე:

2. გლობალიზაციის რეალური მიზნები

„და ვიხილე სხუაი მხეცი, ამომავალი ქუეყანით. დახელმწიფებასაპირველისა მის მხეცისასა ყოველსა იქმნ წინაშე მისსა და ჰყოფდა ქუეყანასა და ყოველთა მკვიდრთა მისთა, რაითა თაყვანის-სცენ მხეცსა მას პირველსა“
(გამოცხადება იოანესი, 13, 11-12)

გლობალიზაცია, არსობრივად, აბოკალიფსური მოვლენა და პროცესია.

გლობალიზაციური პროცესები რეალურად აყენებენ თანამედროვე მსოფლიოში ეროვნული სახელმწიფოების როლის კარდინალურად შეცვლის საკითხს. ამასთან, მცირედნი თუ აცნობიერებენ იმას, რომ გლობალიზაციის უმნიშვნელოვანესი ამოცანაა ძალაუფლების გლობალიზება.

პიროვნების იდენტიფიკაციის საკითხის რამდენადმე დეტალური განხილვა სცილდება ჩვენს განსახილველ თემას. ამ საკითხს, სხვა საკითხებთან ერთად, ჩვენ ცალკე პუბლიკაციას მივუძღვნით, სადაც მეტი სივრცე იქნება ამ თემის განსახილველად. თუმცა ამ საკითხს რამდენადმე მაინც უნდა შევხვით, რადგან იგი, არსობრივად უკავშირდება პიროვნებისა და საზოგადოების, ერის ძირითად უფლებათა და თავისუფლებათა ხელყოფის საკითხს. თავიდანვე უნდა აღინიშნოს, რომ გლობალიზაციის მიზნების მიღწევის გზაზე ერთ-ერთი ძირითადი ამოცანაა

კაცობრიობის ისტორიაში მანამდე არნახული ზეტოტალიტარული, მსოფლიო ტექნოკრატიული დიქტატურის აშენება, რომლის დროსაც კიბერნეტიკული სისტემების მართვის კანონები გადატანილი იქნება კაცობრიობაზე, საზოგადოებაზე, ხოლო უახლესი ინფორმაციული ტექნოლოგიები გამოყენებულ იქნება პოლიტიკური მიზნებით. ამასთან, ფაქტობრივად, გაუქმდება დამოუკიდებელი სახელმწიფოების სახელმწიფოებრივი სუვერენიტეტის თავად ცნება, ხოლო ყველა თავისუფალი მოქალაქე გახდება მკაცრი მართვის ობიექტი და სინამდვილეში გათანაბრებული იქნება საგნებსა და საქონელთან.

ჯერ კიდევ 1968 წელს „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ ერთ-ერთი არქიტექტორი, ზ. ბუენინსკი, საუბრობდა რა ადამიანთა მასების მართვის აუცილებლობაზე, წერდა: **„გაიზრდება პიროვნებაზე სოციალური და პოლიტიკური კონტროლის შესაძლებლობები. მალე შესაძლებელი გახდება თითქმის უწყვეტი კონტროლის განხორციელება ყოველ მოქალაქეზე და მუდმივად განახლებადი კომპიუტერული ფაილ-დოსიების წარმოება, რომლებიც, უბრალო ინფორმაციის გარდა, მოიცავენ ყველაზე კონფიდენციალურ ინფორმაციას ადამიანის ჯანმრთელობის მდგომარეობის, მისი ქცევისა და სხვათა შესახებ. . . შესაბამის ორგანოებს კი ექნებათ ამ ფაილებთან მყისიერად მიღწევადობის შესაძლებლობა. ძალაუფლება იმათ ხელში მოექცევა, ვინც გააკონტროლებს ამ ინფორმაციას. . . ეს განსაზღვრავს შემდგომი რამდენიმე ათწლეულის ტენდენციებს, რომლებიც მიგვიყვანენ ტექნოტრონულ ერასთან - დიქტატურასთან, რომლის დროსაც თითქმის მთლიანად იქნება გაუქმებული ამჟამად არსებული პოლიტიკური პროცედურები. . .“** (Brzezinski Z. America in the Technotronic Age. Encounter. Vol. XXX.¹ 1. Jan. 1968).

2000 წელს ოკინავაში, რვა დიდი სახელმწიფოს პრეზიდენტების შეხვედრაზე, მიიღეს „გლობალური ინფორმაციული საზოგადოების ქარტია“ - პროგრამული პოლიტიკური დოკუმენტი, რომელიც განსაზღვრავს XXI საუკუნის ერთიანი მსოფლიო ქსელური საინფორმაციო-ფიჭური საზოგადოების „ფორმირებასა და განვითარებას“. არსებითად, ეს პოლიტიკის, ეკონომიკისა და საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვა მნიშვნელოვანი სფეროების რეველუციური გარდაქმნებია, რომლებიც ხორციელდება ინფორმაციული ტექნოლოგიების ზემოქმედებით. ქარტიაში პირდაპირაა განცხადებული „რეველუციური ეკონომიკური და სოციალური ტრანსფორმაციის“ შესახებ, რომელიც „შეეხება ადამიანთა ცხოვრების წესს, განათლებას, შრომასა და სახელმწიფო სტრუქტურებთან ურთიერთობებს“.

2003 წელს ჟენევაში და 2005 წელს ტუნისში შედგა მსოფლიო შეხვედრები უმაღლეს დონეზე გლობალური ინფორმაციული საზოგადოების საკითხებთან დაკავშირებით. ამ შეხვედრებზე მიიღეს პროგრამული დოკუმენტები: „პრინციპების დეკლარაცია: ინფორმაციული საზოგადოების აშენება - ახალი ათწლეულის გლობალური ამოცანა“, „ინფორმაციული საზოგადოების აშენების მოქმედებათა გეგმა“, ასევე, „ტუნისის ვალდებულება“ და „ინფორმაციული საზოგადოების ტუნისის გეგმა“ (WSIS-03/GENEVA/DOC/5-R.12.12. 2003; WSIS-05/TUNIS/DOC/7-R. 15.11.2005).

ინფორმაციული ტექნოლოგიების განვითარებამ უკვე შესაძლებელი გახადა შექმნილიყო საყოველთაო, მსოფლიო კომპიუტერული სისტემა, რომელიც შესაძლებლობას იძლევა თვალი ადევნონ პლანეტის ნებისმიერ მაცხოვრებელს და მართონ იგი ე.წ. „მსოფლიო ელიტის“ ინტერესების შესაბამისად. პირველ რიგში, ესაა ნებისმიერ გადაადგილებაზე კონტროლი, ასევე, კონტროლი ადამიანის ყველა შემოსავალსა და გასავალზე. ყოველივე ეს კი კეთდება „კეთილი“ განზრახვის საფარველითა და საბაბით, რომ „გაუმჯობესდეს ცხოვრების ხარისხი“ და უზრუნველყოფილ იყოს „მშვიდობა და უსაფრთხოება“, „დანაშაულობასა და საერთაშორისო ტერორიზმთან ბრძოლა“. სინამდვილეში კი მიმდინარეობს ახალი საზოგადოებრივი წყობის შექმნა, რომელიც შეიძლება განვსაზღვროთ, როგორც პლანეტარული მასშტაბის ელექტრონული საკონცენტრაციო ბანაკი.

„ახალი მსოფლიო წესრიგის“ არქიტექტორების ჩანაფიქრით, გლობალურ ინფორმაციულ საზოგადოებაში უნდა წაიშალოს საზღვრები, სახელმწიფოები, ეროვნულობა, გაუქმდეს ფული და ქალაქის დოკუმენტები, ხოლო ყველა ადამიანი უნდა იქცეს მორჩილ ბიორობოტად, საზოგადოების მმართველი კიბერნეტიკული სისტემის დანომრილ მონად, საკონცენტრაციო ბანაკების დანომრილ უსახელო ტუსაღთა მსგავსად. რატომ დანომრილი ბიორობოტები? იმიტომ, რომ ახალ საზოგადოებაში ადამიანები სრულიად მოკლებულები იქნებიან ღმრთისმიერ ბოძებული ნების თავისუფლებას და ბუნებრივ უფლებებს, პირველ რიგში - სინდისის თავისუფლებისა და პიროვნული სახელის ქონის უფლებას.

ჟენევაში მიღებული დოკუმენტის, „მოქმედებათა გეგმის“ თანახმად, მსოფლიოს ყოველ ქვეყანაში იქმნება ელექტრონული მმართველობა, რომელიც ივება ერთიანი საერთაშორისო სტანდარტებით ერთიან საინფორმაციო პროგრამულ პლატფორმაზე. დროთა განმავლობაში ცალკეული ქვეყნების ელექტრონული მმართველობები შეერწყმიან ერთმანეთს და შექმნიან ერთიან მსოფლიო სისტემას. სწორედ იმ

დროისთვის დაკარგავს რეალურ, პრაქტიკულ მნიშვნელობას ცნება „სახელმწიფოებრივი სუვერენიტეტი“.

რა მოუვა ხალხს? ელექტრონული ხელისუფლებისთვის აუცილებელია ელექტრონული მოსახლეობა. ამგვარად, საფუძველშივე შეიცვლება ურთიერთობები საზოგადოებაში. კანონები დაიწერება (და უკვე იწერება) არა ადამიანებისთვის, არამედ კომპიუტერებისთვის. ადამიანისთვის განისაზღვრება როლი, იყოს ავტომატურად მოქმედი კომპიუტერული სისტემის დანამატი. სხვა სიტყვებით, არა ტექნიკური სისტემები დაემორჩილება ხალხს, არამედ ხალხი დაემორჩილება ტექნიკურ სისტემებსა და ამ სისტემების პატრონებს. საერთაშორისო შეთანხმებებით (ოკინავა-2000, ჟენევა-2003, ტუნისი-2005) თავდაპირველადვე განისაზღვრა, რომ მოსახლეობას კონტაქტი ექნება ელექტრონულ მთავრობასთან.

უპირველეს ყოვლისა, უნდა აღვნიშნოთ, რომ გლობალურ ინფორმაციულ საზოგადოებაში ადამიანი იცხოვრებს „სისტემური ქცევის“ მკაცრი, ხისტი წესების შესაბამისად, რომლებიც დაფუძნებულია „ქსელურ ლოგიკასა“ და „ქსელურ სტანდარტებზე“. ეს წესები წინააღმდეგობაში იქნება ადამიანის რელიგიურ მრწამსსა და სხვა რწმენებთან. ამგვარად, ადამიანები იძულებულნი იქნებიან, იმოქმედონ თავიანთი მრწამსისა და სინდისის საწინააღმდეგოდ. ზოგადად კი შეგვიძლია ვთქვათ, რომ ჩვენს თვალწინ მიმდინარეობს ისეთი საზოგადოების მშენებლობა, რომელშიც ადამიანს საერთოდ არ ექნება არანაირი უფლებები და თვისუფლებები!

მათგან, რომელთაც არ ესმით მომდინარე მოვლენების არსი, ხშირად გაიგებთ შემდეგ სიტყვებს: „კი ბატონო, გვითვალთვალონ, გვაკონტროლონ, - ჩვენ ხომ პატიოსანი ადამიანები ვართ და არაფერს ვაშაგებთ“. მათ არ ესმით, რომ ყოველგვარი კონტროლი აუცილებლად გულისხმობს მართვას! მილიარდები იმისთვის კი არ იხარჯება, რომ მართო უთვალთვალონ, არამედ იმისთვის, რომ მართონ. სწორედ ადამიანთა ქცევის მართვა, მისთვის ღმრთივობიერებული თავისუფლების წართმევა არის მსოფლიო ტექნოტრონული დიქტატურის მთავარი მიზანი.

თვით მიწიერი კანონებითა და საზომებით რომ ვთქვათ, ადამიანისთვის პიროვნული სახელის ნაცვლად ნომრის მინიჭება უდიდესი ბოროტმოქმედებაა. ნიუნბერგის პროცესზე, რომელიც მიმდინარეობდა 1945 წ. 20 ნოემბრიდან 1946 წ. 1 ოქტომბრამდე, საერთაშორისო სამხედრო ტრიბუნალმა, ფაშიზმის სხვა დანაშაულობებთან ერთად, კაცობრიობის წინააღმდეგ ჩადენილ უვადო დანაშაულად ცნო ადამიანებისთვის პიროვნულობის უგულვებელსმყოფელი ნომრის მინიჭებისა და მათი ამ ნომრით დალდასმის პრაქტიკა (ნიუნბერგის პროცესის მასალები, M., 1954. T. II. C. 865, 872, 873, 910).

სამწუხაროა, რომ თვით ქვეყნის პატრიოტები ვერ აცნობიერებენ იმას, თუ რა საფრთხეს უქმნის პიროვნებასა და ქვეყანას გლობალურ ინფორმაციულ სისტემაში ინტეგრირება. **„ცხვარივით ბრმა უნდა იყო, რომ ვერ ხედავდე იმას, თუ რა ხდება გარშემო“**, - გულისტკივილით ამბობდა ჯერ კიდევ 1994 წელს პაისი ათონელი, როდესაც საუბრობდა მსოფლიო სავაჭრო ელექტრონული სისტემის შემოღებასთან დაკავშირებით. როგორც ცხვარი მიყვება ბრმად უფსკრულისკენ მიმავალ ყოჩს, ისე ბრმად მიყვება კაცობრიობა ამა ქვეყნის „ყოჩებს“ უფსკრულისკენ.

ანტიქრისტეს სუფევისადმი მზადებას მრავალი წახნაგი აქვს: ეკლესიოლოგიურ-რელიგიური, სამართლებრივი, ეკონომიკურ-სოციალური, კულტურული, ზნეობრივი და სხვა. გლობალიზაცია ანტიქრისტეში ცდილობს მოახდინოს ყოველგვარ ფასეულობათა ნიველირება, განსაკუთრებით კი – რელიგიური და ეროვნული ფასეულობებისა, ვინაიდან ესწრაფვის ერთი ერისა და ერთი სარწმუნოების შექმნას, რომლის ლიდერი – როგორც პოლიტიკური, ისე რელიგიური – ანტიქრისტე იქნება. ანტიქრისტეში გლობალიზაციის პროცესი ხორციელდება ანტიქრისტეს სტანდარტების დანერგვის გზით. ზნეობრივი თვალსაზრისით ანტიქრისტეს სტანდარტები ქრისტეს სტანდარტების (მცნებების) საპირისპიროს გულისხმობს – გარყვნილებას, სიძვა-მრუშობას, საზოგადოების სოლომ-გომორიზაციას, ძალადობასა და ყოველგვარ სიბილწეს, რომელთა სიჭარბე იქნება მეორედ მოსვლის წინაპირობა. სწორედ ანტიქრისტეს სტანდარტებითაა განსაზღვრული გარყვნილების პროპაგანდა მასმედიის საშუალებებით, სკოლებში სექსუალური განათლების შეტანა, ჰომოსექსუალიზმის ქადაგება, აბორტების ლიბერალიზაცია, პროსტიტუციისა და ნარკომანიის ლეგალიზაცია, კონტრაცეფციის, სტერილიზაციისა და მსგავსი საშუალებების ფართოდ გავრცელება. უკვე საუბარია ისეთი ბოროტების ლიბერალიზაციაზე, როგორცაა ინცესტი (ახლო ნათესაებს შორის სიძვა-მრუშობა) და პედოფილია (ბავშთა გაუპატიურება და გახრწნა). მაგალითისათვის მოვიყვანთ შემდეგ ცნობას: ავადმყოფობათა საერთაშორისო კლასიფიკაციით, რომელიც შეადგინა მსოფლიო ჯანდაცვის ორგანიზაციამ, პედოფილია 1965 წელს სქესობრივ გარყვნილებათა ჯგუფს მიაკუთვნეს, 1973 წელს „გადახრად“ დასახელდა, ხოლო 1993 წელს – „სექსუალური ორიენტაციის დარღვევად“. ახლო მომავალში უნდა ველოდოთ პედოფილიის სექსუალურ ორიენტაციად გამოცხადებას. ამგვარად, სახეზეა მსოფლიოს სექსუალური ტოლერანტობის ევოლუცია.

ანტიქრისტეს სტანდარტების დანერგვის ერთ-ერთი მიმართულებაა შტრინკოლების, საგადასახადო საიდენტიფიკაციო ნომრების, პირადობის

მოწმობების, მ.შ. – ბიომეტრიული პასპორტებისა და მსგავსი დოკუმენტების შემოღება, რომლებიც საყოველთაოდ გავრცელებულია ანდა იწყებს გავრცელებას. წინასწარ უნდა ითქვას, რომ ასეთი ტექნოლოგიებისა და დოკუმენტების მიმღები მართლმადიდებლები ჯერ-ჯერობით არ ჩაითვლებიან ანტიქრისტეს ბეჭდის მიმღებებად, ვინაიდან: ა) ხშირ შემთხვევაში მათთვის უცნობია დემონიზაციის ის მოდელი, რომელიც შეფარულად ღვეს დასახელებულ ტექნოლოგიაში ან დოკუმენტში (მაგ., ანტიქრისტეს რიცხვი 666 საფუძვლად უდევს შტრიხკოდებს); ბ) ამ ტექნოლოგიებით სარგებლობა არ არის ანტიქრისტეს ბეჭედის მიღება. ანტიქრისტეს ბეჭდის მიღება გულისხმობს: ა) პიროვნების მიერ ქრისტეს უარყოფას, ანტიქრისტეს თაყვანისცემასა და მისი ბეჭდის შეგნებულად მიღებას; ბ) ამ ბეჭდის აღჭურვას სრული კონტროლისა და მართვის მექანიზმებით. მაგრამ ჩვენ უნდა ვიცოდეთ, რომ ყოველი ასეთი სტანდარტი არის ნაბიჯი ანტიქრისტესკენ და ყოველი მართლმადიდებელი უნდა ეცადოს, წინ აღუდგეს ამ პროცესს, ყველა ღონე იხმაროს, რომ თავი აარიდოს მსგავსი სტანდარტებისა და დოკუმენტების მიღებას. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ასე, ნაბიჯ-ნაბიჯ, მიუუახლოვდებით ანტიქრისტეს ბეჭედს და შეიძლება ვერც შევამჩნიოთ, თუ როგორ აღმოვჩნდებით მის ტყვეობაში.

ამიტომ გვაფრთხილებს ასე მკაცრად პაისი ათონელი, გაკვირვებული ადამიანთა დაუდევრობითა და გულგრილობით ანტიქრისტეს უკვე არსებული ნიშნების მიმართ (ბერი პაისი, დროის ნიშანი 666, 2000.წ): „გაოგნებული ვარ, რატომ არ დაფიქრდებიან ყველა ამ მოვლენაზე?... მაშინ, როდესაც ნიშნები ასე მკაფიოდ ჩანს, მხეცმა ბრიუსელში რიცვით 666, უკვე ჩაყლაპა ყველა ქვეყნები კომპიუტერში. **„მომსახურების ბარათები“**, პირადობის მოწმობები, ბეჭდის შემოღება რაზე მიუთითებს? . . ამის შემდეგ დაიწყება „სრულყოფილი სისტემის“ რეკლამირება, ანუ, ლაზერის სხივით ბეჭედი ხელზე ან შუბლზე, რომელიც გარეგნულად შეუმჩნეველი იქნება, რიცხვით 666, ანუ ანტიქრისტეს სახელი. . . სამწუხაროდ, კვლავ ზოგიერთი „გნოსტიკოსი“ თვის სულიერ შეილებს დაარწმუნებს, რომ არ შეშფოთდნენ: „არა აქვს მნიშვნელობა, ეს არაფერია, საკმარისია შინაგანი რწმენა“. . . ზოგიერთი თანამედროვე „გნოსტიკოსი“ კი მრავალ სისულელეს ამბობს. ერთი ამბობს „მე მივიღებ პირადობის მოწმობას, რიცხვით 666, და მას ჯვარს გადავსახავ“. მეორე ამბობს: „მე მივიღებ შუბლზე ბეჭედს და თავს ჯვარს გადავსახავ“. ეს ცდომილებაა. ეშმაკი-ანტიქრისტე, როდესაც თავისი სიმბოლოთი იმყოფება პასპორტზე, ხელზე ან ჩვენს შუბლზე, არ განინათლება იმითაც კი, თუკი მას ჯვარს დავადებთ. პატიოსანი ჯვრის ძალა მხოლოდ მაშინა გვაქვს, როდესაც ვიბეჭდებით ნათლობის წმიდა ბეჭდით, როდესაც

განვეშორებით სატანას, შევუდგებით ქრისტესა, და ვღებულობთ წმიდა ბეჭედს "სულიწმიდის ნიჭის ბეჭედს".

უტყუარია, რომ ახალი ბაბილონის მშენებლები მოქმედებენ „ყოველითავე საცთურითა სიცრუისათა“ (2თეს. 10), საკმაოდ მოხერხებულად ცვლიან რა ჭეშმარიტი ფასეულობების ცნებებს მოჩვენებითი. თანამედროვე რევოლუციონერ-რეფორმატორები, რომლებიც ანადგურებენ ყოველივე იმას, რის რეფორმირებასაც გვპირდებოდნენ, მივიდნენ გლობალური რევოლუციის დასკვნით ფაზასთან - თვით სახელმწიფოს ცნების რეფორმირებასთან. პირველ რიგში გვთავაზობენ, რომ სახელმწიფოს კონსტიტუციური ვალდებულებები შეიცვალოს კომერციული მომსახურებებით.

დემოკრატიის საფარველით მოქმედთ უნდა ვკითხოთ: რომელ „დემოკრატიის განვითარებაზეა“ საუბარი, როდესაც ახალი მსოფლიო წესრიგის შემოქმედნი ადამიანს ართმევენ თავისუფალი არჩევანის უფლებას, რომელსაც მას თვით ღმერთი აძლევს? კარდინალურ გადაწყვეტილებებს ღებულობენ საყოველთაო განხილვების გარეშე, სამთავრობო ბრძანებულებების საფუძველზე და კარგად აპრობირებული ტექნოლოგიების - „საზოგადოებრივი აზრის შესწავლის“, „საზოგადოებრივი მოსმენების“, „საპილოტო პროექტებისა“ და მსგავსთა საფუძველზე? ჩვენს ქვეყანაში მართლმადიდებელი ეკლესია ყველაზე მაღალი ნდობის ფაქტორით სარგებლობს - თვით დასავლეთიდან დაფინანსებული გამოკვლევების საფუძველზე დასტურდება, რომ მას ნდობას უცხადებს მოსახლეობის 90%-ზე მეტი. მაშ, რომელ დემოკრატიაზეა საუბარი, როდესაც ხელისუფლება არ ისმენს ასეთი მაღალი ნდობის მანდატით აღჭურვილი ერთობის, ეკლესიის ხმასა და მოწოდებებს? ამიტომ ვუწოდებთ ჩვენ ამ რევოლუციონერ-რეფორმატორებს არა დემოკრატიის, არამედ დემონოკრატიის მაშენებლებს.

რომელ დემოკრატიაზეა საუბარი, როდესაც ყველაზე უხეში ფორმებით ხდება საერთაშორისო სამართლის ერთ-ერთი ფუძემდებლური პრინციპის - უდანაშაულობის პრეზუმციის - უგულებელყოფა. მის მაგივრად შემოაქვთ დამნაშავეობის პრეზუმციის პრინციპი - ყველა თავისუფალი მოქალაქე დაბადებიდანვე გამოცხადებულია პოტენციურ დამნაშავედ და, ახალი მსოფლიო წესრიგის შემოქმედთა თქმით, ამიტომაც „აუცილებელი“, განსორციელდეს ადამიანთა საყოველთაო კონტროლი, მათი თვალვალა. ეს შემოქმედნი კი სულ უფრო შორსა და შორს მიდიან. ევროკომისია (ევროკავშირის მთავრობა) აცხადებს, რომ ფართოდ უნდა გავრცელდეს ადამიანის სხეულში იმ მიკროპროცესორული მოწყობილობის დანერგვა, რომელმაც უნდა შეასრულოს პიროვნების დამადასტურებელი მოწმობის

ფუნქცია, დამყარებული იმ საიდენტიფიკაციო ნომრის გამოყენებაზე, რომლის მატარებელიცაა მიკროჩიპი, და რომელსაც ოფიციალურად „ადამიანის შტრიხ-კოდი“ ეწოდება. ასევე, არ არის შემთხვევითი, რომ აშშ-სა და ევროპაში ინერგება ლაზერული სხივებით ადამიანის სხეულზე შტრიხ-კოდის დატანის ტექნოლოგია. ამგვარად, უკვე აღარც მალავენ, რომ პიროვნების ციფრული იდენტიფიკაციის პროცესი დასრულდება „ნიშნის, ანუ მხეცის სახელის, ან მისი რიცხვითი სახელის“ დატანით, როგორც ეს აღნიშნულია აპოკალიფსში.

თავად განსაჯეთ: მეცნიერებისა და ახალი ტექნოლოგიების ეთიკის მე-20 ევროპული ჯგუფის დასკვნაში, რომელიც 2005 წ. ევროკომისიაში წარადგინეს და შეეხება „საინფორმაციო-კომუნიკაციური საშუალებების ადამიანის სხეულში ინპლანტაციის ეთიკის ასპექტებს“, ნათქვამია: **„თანამედროვე საზოგადოება იმ ცვლილებების პირისპირ დადგა, რომლებსაც უნდა დაექვემდებაროს ადამიანური ბუნება. აი, პროგრესის მორიგი ეტაპი - ვიდეთვალთვალისა და ბიომეტრიის, ასევე ადამიანის სხეულში დანერგილი სახვადასხვა ელექტრონული საშუალებების, კანქვეშა ჩიპებისა და სმარტ-ნაჭდეების საშუალებებით ადამიანებზე დაკვირვების შედეგად ადამიანის პიროვნება იცვლება იმდენად, რომ ადამიანები სულ უფრო და უფრო ხდებიან ქსელური პიროვნებები. ასეთ პიროვნებებს უნდა ჰქონდეთ შესაძლებლობა, რომ დრო და დრო მიიღონ და გადასცენ ისეთი სიგნალები, რომლებიც ნებას რთავენ გადაადგილებას, აკონტროლებენ ჩვევებსა და იმ კონტაქტებს, რომლებიც ექვემდებარებიან თვალთვალსა და შეფასებას. ამან უნდა შეცვალოს ადამიანის ავტონომიის მნიშვნელობა და შინაარსი (არსი). . . ჩვენს საზოგადოებაში სხეული - ეს ნედლეულია, რომელიც შეიძლება შეიცვალოს. მისით შეიძლება მანიპულირება, რათა აღდგეს ფუნქციები, რომლებიც მან დაკარგა ან შეიძინოს ჯერ უცნობი ფუნქციები, რომელთა შესახებ მხოლოდ ის შეიძლება ვთქვათ, რომ ისინი შეიძლება არსებობდნენ. . . ჩვენ საქმე ორივე ტექნოლოგიასთან უნდა გვქონდეს, როგორცაა: უნარის აღდგენა და უნარის გაუმჯობესება, სხეულისთვის მეგობრული ტექნოლოგიების საშუალებით, რომელთაც შეუძლიათ განავითარონ და შეცვალონ სხეულზე ზრუნვის კონცეფცია, რაც გვაუწყებს „კიბორგების“ - პოსტადამიანური სხეულების გამოჩენას. . . ეს „გარდაქმნის განზრახულობა“ უშვებს სამეცნიერო და ტექნოლოგიური ქმედებებისა და აღმოჩენების სხვადასხვა სახეებს. ადამიანის სხეულში ინფორმაციულ-კომუნიკაციური ტექნოლოგიების ინპლანტანტებს შეუძლიათ ითამაშონ მთავარი როლი ისეთ საკითხებში, როგორცაა ჯანდაცვა, მეტიც, შეუძლიათ მიგვიყვანონ ბიოლოგიური და ფსიქიკური შესაძლებლობების გაძლიერებასთან. მომავალში**

ექსტრაპოლირებით, ამ ლოგიკას შეუძლია მიგვიყვანოს თვით ადამიანის რასის ტრანსფორმაციასთან” (http://ec.europa.eu/european_group_ethics/publications/docs/avis20compl_en.pdf).

ადამიანის ბიომეტრიული პარამეტრების მოკრეფა და მათი ელექტრონულ-საიდენტიფიკაციო და სააუთენტიფიკაციო მოწყობილობებსა და მონაცემთა ბაზაში მოთავსება იდენტიფიკაციისა და აუთენტიფიკაციისათვის მათი შემდგომი გამოყენებისათვის პირდაპირ ხელყოფს ადამიანის ღირსებას, ასევე, სხვა კონსტიტუციურ ნორმებს - თავისუფლებისა და პირადი ხელშეუხებლობის უფლებას, პირადი ცხოვრების, პირადი და ოჯახური საიდუმლოების ხელშეუხებლობის უფლებას, ღირსებისა და კარგი სახელის დაცვის უფლებას, თავისუფალი სინდისის უფლებას, რელიგიური მრწამსისა და მის შესაბამისად მოქმედების უფლებას, ასევე, პიროვნებისა და საზოგადოების მთელ რიგ სხვა კონსტიტუციურ უფლებებს. ეს ის უფლებებია, რომელთა შეზღუდვა სახელმწიფოში თვით საგანგებო მდგომარეობის პირობებშიც კი არ ხდება. ამგვარად, მრავალპარამეტრიანი ბიომეტრიული დოკუმენტების დანერგვა (აღარაფერს ვამბობთ ადამიანის სხეულში ელექტრონული მოწყობილობების ინპლანტაციაზე) პრაქტიკულად არის ქმედება, რომელიც მიმართულია მოქალაქეთა კონსტიტუციურ უფლებათა და თავისუფლებათა წინააღმდეგ, იმ პრინციპებისა, რომლებიც არის ქვეყნის კონსტიტუციური მოწყობის საფუძველთა საფუძველი.

ზემოთქმულიდან გამომდინარე, აუცილებელია, რომ უკვე მიმდინარე ეტაპზე ხელისუფლების წინაშე დაისვას საკითხი: მიღებულ იქნეს საკანონმდებლო ნორმა, რომელიც აკრძალავს მოქალაქეთა იძულებას, გამოიყენონ პერსონალური მონაცემებისა და პირადი კონფიდენციალური ინფორმაციის შესახებ მონაცემების მოკრების, დამუშავებისა და აღრიცხვის ავტომატიზირებული საშუალებები, რომელთა გამოყენება ეწინააღმდეგება პიროვნების რელიგიურ მრწამსსა და სხვა რწმენებს. კანონით უნდა აიკრძალოს მოქალაქეთა იძულება, მიიღონ და გამოიყენონ ადამიანის იდენტიფიკაციის ნებისმიერი ავტომატიზებული საშუალება. მრავალი მილიონი მორწმუნე დარწმუნებულია, რომ მათ არ უნდა ატარონ კომპიუტერული სახელები, არ უნდა იყვნენ რაიმე საიდენტიფიკაციო ნომრისა თუ კოდის, ნაჭდევისა და ჩიპის მატარებელი, არ უნდა გახდნენ „ბიოობიექტები“. მათ სურთ იცხოვრონ ღმრთის მცნებებით, და არა ანტიადამიანური „ქსელური ლოგიკის“ წესების შესაბამისად.

ამ თავის დასასრულს აღვნიშნავთ, რომ სწორედ გლობალიზაციის არსის გამოაშკარავების საფუძველზე ვამბობთ, რომ გლობალიზაცია აპოკალიფსური პროცესია, რომელსაც კაცობრიობა ანტიქრისტიეში

გლობალიზებისა და ინტეგრირებისკენ მიჰყავს. მხოლოდ მართლმადიდებლობას აქვს ჭეშმარიტი ცოდნა აპოკალიფსური პროცესების შესახებ, რაც წინასწარმეტყველურად ცხადდება და სულ უფრო აშკარა და საცნაური ხდება; სწორედ მართლმადიდებლობას აქვს ცოდნა იმისა, თუ როგორ უნდა გადაირჩინოს თავი პიროვნებამ ანტიქრისტეს მონებისაგან, ხოლო სული - წარწყმედისაგან. მართლმადიდებლობა ერთადერთი ნამდვილი წინააღმდეგობა ანტიქრისტესკენ მიმავალ გზაზე, რასაც ახალი მსოფლიო წესრიგის შემოქმედნი ღიად და ცხადად აღნიშნავენ (გაიხსენეთ იგივე ბჟეზინსკის გამონათქვამი იმის შესახებ, რომ „კომუნიზმის შემდგომ დედამიწაზე ბოლო მოსაშორებელი სნეულება მართლმადიდებლობაა“). ამიტომ საქართველომ, ისევე როგორც ნებისმიერმა მართლმადიდებელურმა ქვეყანამ, სწორედ მართლმადიდებლობა უნდა აქციოს თავისი ეროვნული უსაფრთხოების დოქტრინის ქვაკუთხედად, პიროვნული თავისუფლების გარანტიად, საზოგადოებრივი ცხოვრების ქცევის კოდექსად და პიროვნების მიერ სულის ცხონების ჭეშმარიტ გზად.

3. ეროვნული სახელმწიფოები გლობალიზმის ეპოქაში

გლობალიზმის იდეის განხორციელების გზაზე ერთ-ერთი ძირითადი ამოცანაა პიროვნული ღმერთის აღმსარებელი რელიგიების მატარებელი ერებისა და ეროვნული სახელმწიფოების განადგურება. ხოლო უმთავრესი და საბოლოო მიზანი - ჭეშმარიტი სარწმუნოების, მართლმადიდებლობის, აღმსარებელი ერებისა და სახელმწიფოების სულიერი და ფიზიკური გენოციდი. ამ მიზნის მისაღწევად ორი ძირითადი მიმართულებით ხორციელდება ქმედებანი: ა) ინსპირირებული და მართული ეთნიკური და რელიგიური კონფლიქტების გზით ასეთი სახელმწიფოების დაშლა-დანაწევრება და ამ კონფლიქტების თანმდევი ერის ფიზიკური გენოციდი (კოსოვო, აფხაზეთი, სამაჩაბლო) და ბ) მსოფლიო ზეწოლით ასეთ ქვეყნების ხელისუფლებაში და ადგილობრივი ეკლესიების იერარქიაში ისეთი პიროვნებების მოყვანა და ხელშეწყობა, რომლებიც განმსჭვალულნი იქნებიან და იხელმძღვანელებენ ანტიმართლმადიდებლური, პანეკუმენისტური და მასონურ-იუდეური იდეოლოგიებით.

ანტიმართლმადიდებლური გეგმის განხორციელება მიმდინარეობს როგორც ქრისტეს (მართლმადიდებელი) ეკლესიის ფარგლებს გარეთ, ასევე მის შიგნით. ეს პროცესი სულ უფრო მასშტაბური ხდება: ეკუმენიზმისა და პანეკუმენიზმის პროპაგანდა ფართო ფრონტით მიმდინარეობს. ამისთვის მომართულია მძლავრი საინფორმაციო საშუალებები, რომლებიც იქცნენ ანტიმართლმადიდებლური იდეოლოგიის

პროპაგანდის ინსტრუმენტებად. საგანმანათლებლო სივრცეში ინერგება ანტიმართლმადიდებლური ცნობიერება, ანტიეროვნული ღირებულებებისა და ამორალური ქცევის შემცველი სწავლებანი, პროგრამები და სახელმძღვანელოები. მოზარდი თაობის გარყვნა და დეგრადაცია ერთ-ერთ მთავარ მიზნად არის დასახული. ეკლესიის შიგნითაც ხდება ძალების მობილიზება ეკლესიის რეფორმაციისათვის, სიახლეების შემოტანისა და მართლმადიდებლური ცნობიერების მოშლისათვის. ეკლესიის შემდგომი რღვევის ნაბიჯად უნდა იქცეს ე.წ. მე-8 მსოფლიო კრება, რომელიც იქნება განდგომილებისა და ავაზაკთა კრება¹⁾. გლობალისტ-ლიბერალები თავის მოკავშირეებს პოულობენ არა მხოლოდ რიგით სამღვდელთაში, არამედ იერარქებს შორისაც. ქართულ სინამდვილეში ეს პროცესი განსაკუთრებული ინტენსივობით 2004-2005 წლებში დაიწყო, თუმცა მაშინ ე.წ. „კმარელი“ სამღვდელთა და ეპისკოპოსების მცირე ჯგუფის დესტრუქციულ ქმედებას მათთვის სასურველი შედეგი არ მოუტანია. 2010 წლის ბოლოსა და 2011 წლის დასაწყისისათვის იგივე ძალები კვლავ იწყებენ გააქტიურებას. პროცესი მიმდინარეობს ხელისუფლების მიერ ეკლესიისა და მისი სწავლების სიწმინდის დამცველთა დევნის, რეპრესიებისა და დაშინების ფონზე. ამჯერად პერსონალიების დასახელებისაგან თავს ვიკავებთ²⁾.

მართლმადიდებლური ქვეყნების წინააღმდეგ ბრძოლის მეთოდოლოგიის შესახებ ყველაზე ნათლად და ღიად გაცხადებულია ე.წ. დალესის გეგმაში, რომელიც დღეს მოქმედებს მოდერნიზირებული სახით. თუ თვალს გადავაავლებთ ამ გეგმას, ნათელი გახდება, რომ დღეს ჩვენსა და სხვა ქვეყნებში მიმდინარე მრავალი პროცესი სწორედ „დალესის დოქტრინის“ სქემით ხორციელდება. აი, მოკლე ამონარიდი დალესის გეგმიდან:

„პატარა-პატარა ეპიზოდებით ჩატარდება გრანდიოზული ტრაგედია ყველაზე დაუმორჩილებელი ერის დაღუპვისა და მოხდება საბოლოოდ ჩახშობა მისი თვითმყოფადობისა. მაგალითად, ლიტერატურიდან და ხელოვნებიდან ჩვენ თანდათან მოვწამლავთ მათ სოციალურ არსს, დავავიწყებთ მხატვრებს ხატვას, ჩაუკლავთ მათ სურვილს შექმნან

1) ამ საკითხთან დაკავშირებით იხილეთ ჩვენი წიგნი „VIII მსოფლიო კრება - განდგომილებისა და ავაზაკთა კრება“, თბილისი, 1010წ.

2) ანტიეკლესიური პროცესით დაინტერესებულ პირებს მივუთითებთ რამდენიმე წლის წინ ჩვენ მიერ გამოქვეყნებულ წერილებზე: „იუდას აჩრდილი საქართველოში“, ქრონიკა, №14(126), 5-11 აპრილი 2004წ.; „ოდეს მარტილი განქარდეს“, GT, №16(279), 22.04, 2004წ.; „იუდას აჩრდილი საქართველოში (2)“, GT, №18(281), 06.05, 2004წ.

ღირებული ლიტერატურა, თეატრი, კინო. ყველაფერი ასახავს და განადიდებს ყველაზე უღირს ადამიანურ გრძობებს. ჩვენ მხარში ამოუდგებით და ავამაღლებთ იმ ე.წ. მხატვრებს, რომლებიც ადამიანურ შემეცნებაში ძალდატანებით ჩანერგავენ სექსს, ძალადობას, სადიზმს, დალატის კულტს, ერთი სიტყვით – ყველანაირ გარყვნილებას. სახელმწიფოს მართვაში ჩვენ შევქმნით ქაოსს და გაურკვევლობას. . . ჩვენ შეუმჩნეველად, მაგრამ აქტიურად და მუდმივად ხელს შეუწყობთ ჩინოვნიკებს მექრთამეობაში, გამოთავყვანებასა და უპრინციპობაში. წესიერებასა და პატიოსნებას დასცინებენ და არავის დასჭირდება, ის იქნება წარსულის ვადმონაში. თავხედობა და უსინდისობა, ტყუილი და სიცრუე, ლოთობა და ნარკომანია, დალატი, პირუტყვული შიში ერთმანეთისადმი და უსირცხვილობა, გამცემლობა, ნაციონალიზმი და ზიზღი ერთა შორის, – აი, ამას დავამკვიდრებთ შეუმჩნეველად, ადგილობრივი, კომპლექსით შეპყრობილი ახალგაზრდების მეშვეობით. ცოტანი თუ მიხვდებიან ან ჩაწვდებიან, თუ რა ხდება მათ თავზე. მაგრამ ასეთ ადამიანებს ჩვენ ჩავაყენებთ გამოუვალ მდგომარეობაში, დასაცინად გავუხდით საქმეს, საზოგადოების მუწუკად გამოვაცხადებინებთ. ძირფესვიანად აღმოვფხვრით სულიერ ფესვებს და ერის ზნეობის საფუძვლებს ფეხქვეშ გავათელინებთ ჩვენგან მოსყიდულებს. ასე თანდათან შევარყევთ და დავასუსტებთ თაობებს. ბავშვობიდან დავიწყებთ ადამიანების გარყვნას – მთავარი ჩვენი საქმის წარმატებისთვის არის ახალგაზრდობის გაზრწნა ჩვენგან დაფინანსებული ფილმებით, სერიალებით, წიგნებით, პორნოგრაფიად ქცეული ჟურნალ-გაზეთებით. ჩვენ მათგან შევქმნით ცინიკოსებს, პედერასტებს, კოსმოპოლიტებს. აი, ასე იქნება თანდათანობით”.

ვფიქრობთ, რომ კომენტარი ზედმეტია. ამ გეგმის გაცნობის შემდეგ მრავალი რამ ხდება საცნაური. აი, რატომ ცდილობენ ერის, განსაკუთრებით, მოზარდი თაობის გარყვნას; აი, რატომ გაატარეს არა განათლების, არამედ გაუნათლებლობისა და გარყვნის რეფორმა, - გატარებული რეფორმის მანკიერებას უკვე ყველა ხედავს; აი, რატომ მიიღეს „თავისუფლების ინსტიტუტის“ მიერ შემუშავებული „ქცევის კოდექსი“, რომელმაც საბოლოოდ დააკანონა გარყვნილება, ძალადობა, ჰომოსექსუალიზმისა და ნარკომანიის პროპაგანდა ტელევიზორცესა და სხვა საინფორმაციო სივრცეებში, რის შედეგადაც გარყვნილება ნიაღვარივით მოედინება საინფორმაციო საშუალებებით, განსაკუთრებით, ტელევიზიით, რაც წარწყმელთა და წალეკვით ემუქრება ახალგაზრდობასა და მთელ ერს; აი, რატომ ცდილობენ გეიალლუმების ჩატარებასა და სატანური რიტუალების, „ჰელოუინებისა“ და მისი მსგავსების დანერგვას;

აი. რატომ უწოდებენ სარწმუნოების, ზნეობრიობისა და ეროვნული ცნობიერების დამცველებს ფანატიკოსებს, ჩამორჩენილებს, ბნელებს, ექსტრემისტებს; აი, რატომ იჭერენ სარწმუნოებისა და ეროვნული ღირსების დამცველ ახალგაზრდებს და ციხეებში ამწყვდევენ მათ შეთითხნილი ბრალდებით და ცრუმოწმეთა (განსაკუთრებით - ცრუმოწმე პოლიციელთა) დახმარებით; აი, რატომ ლებულობენ ჩაშვებისა და მის მსგავს კანონებს, ხოლო დღის წესრიგში აყენებენ სოდომ-გომორული ცოდვის, ერთსქესიანი ქორწინებებისა და ნარკომანიის ლეგალიზების შესახებ კანონებს; აი, რატომ ხდება ერის გენოციდის, დეგრადაციისა და გადაგვარების მომზანი პროგრამების (კონტრაცეფციის, აბორტების ლიბერალიზაციის, პროსტიტუციის ლეგალიზების, ე.წ. ჩანაცვლებისა და მისთ. პროგრამების) ხელშეწყობა და განხორციელება. კიდევ მრავალი ასეთი „აი“ შეგვიძლია დავასახელოთ და ამით ყველაფერი ცხადი ხდება: თუ რა არის ახალი მსოფლიო წესრიგის მიზანი და როგორია მისი მიღწევის გზები და მეთოდები.

ზემოთმოყვანილი დალესის დოქტრინიდან ერთი საგულისხმო დასკვნის გაკეთება შეიძლება, რაც სწორედ ჩვენს განსახილველ თემას, „მართლმადიდებლობასა და ეროვნულობას“ შეეხება: ის რასაც ებრძვის ახალი მსოფლიო წესრიგი ჩვენს ქვეყანაში და ერის ყოფა-ცხოვრებაში, სწორედ ის არის ამ ერის სულის რაობისა და მისი ცნობიერების განმსაზღვრელი ძირითადი ნიშანი, ფაქტორი, ინდიკატორი თუ იდენტიფიკატორი. საქართველოსთვის ეს ფაქტორებია მართლმადიდებლობა და ეროვნულობა. ამიტომ საინტერესოა ამ ორი ძირითადი ნიშნის ურთიერთმიმართებისა და მიზან-შედეგობრიობის საკითხი, რაც აუცილებლად უკავშირდება ჩვენი ერისა და ეკლესიის ისტორიულ გზასა და სულიერ-მატერიალურ მემკვიდრეობას, რაზეც ახლა ვისაუბრებთ. კერძოდ, ეს საკითხებია:

4. ისტორიული მემკვიდრეობა; მართლმადიდებლობა და ეროვნულობა; საქართველოს ისტორიული მისია; საქართველოს სულიერი და სახელმწიფოებრივი იდეოლოგიის ქვაკუთხედი; მიმართება სხვა ქვეყნებთან, რელიგიებსა და ეთნიკურ ჯგუფებთან

საქართველოს ოცსაუკუნოვანი ქრისტიანული ცხოვრების ისტორიის მანძილზე მართლმადიდებლობა და ქართველობა, ანუ ეროვნულობა თითქმის სინონიმებად ჩამოყალიბდა. იდენტურობის ეს იდეა უკვე პირველი ათასწლეულის მეორე ნახევარში ყალიბდება, ვითარცა დოქტრინა, ვითარცა განსაზღვრება და სულიერ-სოციალურ-კულტურული კატეგორია. ყველაზე

მკაფიოდ ეს გადმოცემულია გიორგი მერჩულეს „გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრების“ აღწერაში, სადაც სიტყვა-სიტყვით ნათქვამია შემდეგი: **„ქართლად ფრიადი ქვეყანა აღირაცხების, რომელსაცა შინა ქართულითა ენითა ჟამი შეიწირვის და ლოცვა ყოველი აღესრულების. ხოლო „კვირიელე სონი“ ბერძნულად³⁾ ითქუმის“.** „წერილ არს: „ტვირთი განწესებული ეყოფინ ნავსა, უკეთუ დაუძძიმო, დაინთქას, და უკეთუ სუბუქად იყოს, ქართა და ღელვათა წარიტაცონ“. ეგრეთცა ტვირთი მჯულისა და წესი ქრისტეანობისა, რომელი აწ ქვეყანასა ჩვენსა უბყრიეს, ფრიად კეთილ არს და ღმერთი დაჯერებულ არს“. ანუ, მერჩულეს დროინდელ საქართველოში უკვე არსებობდა მკაფიოდ ჩამოყალიბებული დოქტრინა იმის შესახებ, რომ ქართლად, დღევანდელი გაგებით საქართველოდ, ის ქვეყანა იწოდება, რომელიც ქრისტეანობის (დღევანდელი გაგებით - მართლმადიდებლობის) მპყრობელია, და არა ოდენ ნომინალურად, არამედ ცოცხალი სარწმუნოების მპყრობელი, წირვა-ლოცვების აღმასრულებელი და ღმრთისმსახურებით ღმრთის მადიდებელი. სწორედ ასეთი ქვეყანა და ასეთი აღმსარებლობაა „ფრიად კეთილი“ და ასეთი ქვეყნის მხილველი „ღმერთი დაჯერებულ არს.

ქართველობისა და მართლმადიდებლობის იდენტურობის იდეა მხოლოდ ელიტარულ, სააზროვნებო, ლიტერატურულ-ფილოსოფიურ სივრცეში არ იყო ჩამოყალიბებული და მიღებული. ამ იდეის გამოხატულებას ჩვენ ვპოულობთ ფართო წრეებში, თვით ყოფით დონეზეც. ამის ნათელი გამოხატულებაა ის ფაქტი, რომ მონოფიზიტური, სომხური წესის მიმდევარ ეთნიკურ ქართველებს ხალხი სომხებს უწოდებდა, მუსულმან ქართველებს - თათრებს, ხოლო ე.წ. კათოლიკურ, ანუ ლათინთა სარწმუნოების

3) „კვირიელე სონი“ ამ შემთხვევაში ზოგადად გალობას აღნიშნავს და არა ერთ კვერქსს, – ერთი კერძო კვერქსით არის იდენტურობის დადასტურება ყოველგვარ აზრს მოკლებულია. ასევე არ უნდა გამოიწვიოს გაუგებრობა სიტყვებმა „ბერძნულად აღესრულების“. ქართულ ისტორიოგრაფიულ წყაროებში ღვთისმსახურების ბერძნული წესი აღნიშნავდა ღვთისმსახურებას არა ბერძნულ ენაზე, არამედ საკუთრივ მართლმადიდებლურ მსახურებას, – ყოველ ადგილობრივ ეკლესიაში, რა თქმა უნდა, ადგილობრივ ენაზე. მსგავსად, „ბერძნულად აღესრულების“ აღნიშნავს, რომ იგალობებოდა მართლმადიდებლური ეკლესიის კანონიკური გალობა, საბაწმიდის მონასტერში ეკლესიისთვის დადგენილი კანონიკითა და ტიპიკონით; ეს ტიპიკონი კი წმ. გრიგოლ ხანძთელმა საგანგებოდ ჩამოატანინა საბაწმიდის მონასტრიდან და დანერგა საქართველოში. სწორედ ამ ტიპიკონით აღესრულება დღესაც ღვთისმსახურება საქართველოში. რაც შეეხება კანონიკურ გალობას, ტიპიკონით კანონიკურ გალობად ეკლესიაში წმ. იოანე დამასკელისეული რვახმათას კანონი (ოქტოიხოსი) არის დადგენილი, რაც უკლებლივ და ზედმიწევნითაა ასახული ყველა საღვთისმსახურო წიგნში.

მიმდევრებს - ფრანგებს. აქვე აღვნიშნავთ, რომ ეს ეპითეტები, - სომეხი, თათარი და ფრანგი, - არ იყო კნინობითი შინაარსის მატარებელი. რიგითი ხალხი ამ სახელებს არა ვინმეს დასამცირებლად, არამედ სწორედ იდენტურობის ნიშნის დამადასტურებლად ხმარობდა.

ჩვენი თემის განხილვა ისტორიულ ჭრილში უნდა ხდებოდეს. ამიტომ აღვნიშნავთ საყოველთაოდ ცნობილ ფაქტს, რომ ისტორიულად საქართველო ტრადიციული ქვეყანაა, ორიენტირებული ღმრთისმოსაობასა და ზნეობრიობაზე. ქართველი ხალხის ცნობიერება და ტრადიციები დაფუძნებულია ქრისტიანობაზე, რომლის ოცსაუკუნოვანი ისტორია ნათლად მეტყველებს, რომ ერს მრავალი ძნელბედობა გამოუვლია, მაგრამ არასდროს შეგუებია და ვერც მომავალში შეეგუება მისი უმთავრესი ღირსებებისა და ღირებულებების, - ღმრთის, ყოვლადწმიდა ღმრთისმშობლის, წმინდანებისა და წინაპრების შეურაცხყოფას, ოჯახისა და მშობლების, ჩვენი სიწმინდეების შეგინებას. ისტორიული ცხოვრების დღევანდელ ეტაპზე ჩვენ, ქართველებს, არა გვაქვს მაღალი ეკონომიკური პოტენციალი, მაგრამ გვაქვს ღირსება და ისეთი სიწმინდეები, რომლებიც უფრო მაღლმოსილი და ძალმოსილია, ხშირ შემთხვევაში კი, ძლევა მოსილიც, ვიდრე სამხედრო თუ ეკონომიკური სიმძლავრეები. ჩვენ გარშემო წარმოშობილან და გამქრალან იმპერიები, რომლებიც გამუდმებით გვებრძოდნენ, მაგრამ ჩვენ დღემდე ვარსებობთ, შევინარჩუნეთ სარწმუნოება, მეობა და თვითმყოფადობა.

მამულიშვილობა, პატრიოტიზმი, პირველ რიგში, იმას გულისხმობს, რომ პატივი მივაგოთ ჩვენს სახელოვან წინაპრებს, მათ ღვაწლსა და ამაგს, მათ ცნობიერებასა და აღმსარებლობას, ხოლო უპირველესად – მათ მოწამებრიობას, რათა ჩვენც ვიყვნეთ მათი ღირსეული მემკვიდრენი, მათი შთამომავალნი და მათი საქმის გამგრძელებელნი. ჩვენი ქვეყნის აბსოლუტური უმრავლესობა აღიარებს ისტორიულ მემკვიდრეობითობას, არა მხოლოდ ტერიტორიულ-მატერიალურს, არამედ სულიერს, ზნეობრივს, კულტურულს. აღიარებს ისტორიულად ჩამოყალიბებულ მსოფლმხედველობას, ნდობას უცხადებს ამ მსოფლმხედველობის მესაჭეს და მქადაგებელს – საქართველოს სამოციქულო ეკლესიას. პატივს სცემს ამ ეკლესიის დოგმატურად შეუმცდარ კურსს, მიიჩნევს ეკლესიას ჩვენი ერის სულიერ წინამძღოლად. ეს ისტორიული მადლიერება და სამართლიანობა ერისა ეკლესიისადმი საქართველოს მრავალსაუკუნოვან ისტორიაში ასახული და აყვანილი იყო სახელმწიფოებრივ რანგში და მის გარანტად მირონცხებული მეფე გვევლინებოდა. სწორედ ამ გზით იშვა „ძლევაი საკვირველი“ და ამ გზით მავალმა საქართველომ სახელმწიფოებრივად, პოლიტიკურად, ეკონომიკურად, კულტურულად,

სოციალურად, და, რაც მთავარია, ზნეობრივად, უმაღლეს საფეხურს მიაღწია თავის ოქროს ხანაში.

რაც შეეხება მაღლიერებასა და სამართლიანობას ჩვენს დროში, იგი, ნაწილობრივ, იურიდიულ-სამართლებრივი თვალსაზრისით აისახა (იმედია, მომავალში მაინც ამოქმედდება) სახელმწიფოსა და ეკლესიას შორის დადებულ კონსტიტუციურ შეთანხმებაში, რომლის მიხედვითაც აღიარებულია ეკლესიის განსაკუთრებული როლი ჩვენი ქვეყნის ისტორიაში, და აქედან გამომდინარე, აღიარებულია მისი, როგორც ერის სულიერი წინამძღოლის უფლებებიც. ამიტომ, ის, ვინც უგულბებლყოფს და ეწინააღმდეგება ამ შეთანხმების ამოქმედებას, ვერ იქნება ჩვენი ქვეყნის, ჩვენი წინაპრების სრულფასოვანი მემკვიდრე, არა მხოლოდ სულიერი, არამედ უკვე სამართლებრივი თვალსაზრისითაც.

მართლმადიდებლობა - როგორც ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი იდეოლოგიის საფუძველი! - ასე გვესახება საქართველოს ეროვნული დოქტრინის მთავარი დებულება. მართლმადიდებლობა - როგორც ეროვნული უსაფრთხოების ქვაკუთხედი! - ასე გვესახება საქართველოსა და ქართველი ერის სულიერი და ფიზიკური გადარჩენის ერთადერთი გზა. ასეთი იდეოლოგია, პოლიტიკური და კულტურული თვალსაზრისით, იქნება არა ორიენტირებული, არამედ დაბალანსებული, თვითმყოფადი ქვეყნის თვითმყოფადი პოლიტიკა. ისტორიულად სწორედ ასეთი გამოცდილებაა საქართველოსთვის ყველაზე წარმატებული და გასაზიარებელი, კერძოდ: ავთენტური და არა - მკვეთრად გამოხატული დასავლური, აღმოსავლური თუ ჩრდილოური ორიენტაციები; არა - მკვეთრი გადახრა რომელიმე მიმართულებით, არამედ - ბუნებრივად განსაზღვრული გეოპოლიტიკური და გეოკულტურული ხიდის როლის შესრულება; არა - ადაპტირება, არამედ - თვითმყოფადობა; შექმნება და არა - გადმოღება; მართლმადიდებლურ-ეროვნულ პრიზმაში გარდასახვა და არა კომპილირება. სწორედ ასეთი პოლიტიკა ქმნის საუკეთესო პირობებს ჩვენი ეროვნულობისა და სარწმუნოების სიწმინდის დაცვისათვის, რაც უნდა წარმოადგენდეს ჩვენს უპირველეს და უმაღლეს დანიშნულებას.

ეს იდეა საქართველოს გარე სამყაროსაგან იზოლაციაში არ მოაქცევს. საქართველო ღვთისმშობლის წილხვედრი ქვეყანაა და, ცხადია, ქართველი ხალხი, მართლაც, საგანგებო, განსაკუთრებული მისიის მატარებელია. გეოპოლიტიკურად ეს მისია დამაკავშირებელი ხიდის არსებობის ობიექტური აუცილებლობიდან მომდინარეობს და მისი განხორციელება საქართველოს ხელეწიფება. სულიერ-ზნეობრივი თვალსაზრისით კი, ეს მისია იესუ ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე მართლმადიდებლობის უბიწოდ დაცვასა და გავრცელებაში მდგომარეობს. ამაზე მეტყველებს ქართველ

მეფეთა წოდება, „მესიის მახვილი“, და ქრისტესთვის წამებული ჩვენი ერის მთელი ისტორია.

„ქრისტე ღმერთი ჯვარს ეცვა ქვეყნისათვის და ჩვენც ჯვარს ვეცვით ქრისტესათვის. ამ პატარა საქართველოს გადავუღელეთ მკერდი და ამ მკერდზედ, როგორც კლდეზედ, დავუდგით ქრისტიანობას საყდარი, ქვად ჩვენი ძვლები ვიხმარეთ და კირად ჩვენი სისხლი და ბჭეთა ჯოჯოხეთისათა ვერ შემუსრეს იგი“ - ასე განსაზღვრავს წმ. ილია მართალი ქართული იდეოლოგიის ქვაკუთხედს.

ჩვენი ეკლესიის ჯვრისმტვირთველობაზე მეტყველებს მის მიერ გადადგმული მართლმკვეთელოური ნაბიჯი, როგორცაა „ეკუმენისტური მოძრაობიდან“, ე.წ მსოფლიო ეკლესიათა საბჭოდან გამოსვლა, რითაც სხვა მართლმადიდებელ ერებს მართლმადიდებლობისა და შეუპოვრობის მაგალითი მიეცათ. ამიტომ შეჰყურებს დღეს საქართველოს ადგილობრივ ეკლესიასა და მის მეთაურს იმედის თვალთა ყოველი ჭეშმარიტი მართლმადიდებელი მთელ მსოფლიოში, ხოლო მტრის თვალთა - ქრისტესმტყუვარნი და შინაური თუ გარეული ღმრთისმგმობნი.

„საქართველო კვლავაც აუცილებლად გადარჩება და გაბრწყინდება, მაგრამ ამას განახორციელებს ის თაობა, რომელიც ღვთის მცნების დამცველი და მისი ნების აღმასრულებელი იქნება. ყველაფერი ჩვენზეა დამოკიდებული. მაშ, გავხდეთ უფლის ნების თანაზიარნი და დიდი საქართველოს თანაშემოქმედნი!“ - ასე განსაზღვრავს ჩვენი ერის სამოქმედო გეგმას ჩვენი ეკლესიის საჭეთმპყრობელი, საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II.

მართლმადიდებლობის ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი იდეოლოგიის საფუძვლად მიჩნევა ჩვენი ისტორიული უფლებაა, - იგი ზემოთ მოყვანილ მემკვიდრეობის პრინციპს ეფუძნება და არავის აქვს უფლება, ქართველ ხალხს ჩამოართვას ეს უფლება და აუკრძალოს ეს არჩევანი. იდეოლოგია, დამყარებული უაღრესად მშვიდობიან, ჰუმანურ და ზნეობრივ საფუძვლებზე, ოფიციალურად მისაღები უნდა იყოს როგორც საქართველოში მცხოვრებ ეთნიკურ და რელიგიურ უმცირესობათა წარმომადგენელთათვის, ასევე დანარჩენი მსოფლიოსათვის. ასეთი იდეოლოგიის მატარებელ ქვეყანაში ადგილი არ ექნება პიროვნების ზნეობრიობაზე დაფუძნებული უფლებების, რელიგიური გრძნობებისა და ეთნიკური ღირსების ხელყოფას.

მსოფლიო დგას ისტორიის გარდამტეხი მომენტის, ცივილიზაციების კონფლიქტის საშიშროების წინაშე. იმ ცივილიზაციებისა, რომელთაც განსხვავებულად ესმით ადამიანი და მისი დანიშნულება. ადამიანი, როგორც ღმრთის ხატი, განსაკუთრებულად ფასეული და ღირებულია. მისი ამ ღირებულების ხელყოფა არ შეიძლება. მას პატივს უნდა სცემდეს

სახელმწიფო, საზოგადოება და ყოველი ჩვენგანი. მარადიულ ზნეობრივ კანონს ადამიანის სულში მყარი საფუძველი აქვს, რომელიც არ არის დამოკიდებული კულტურაზე, ეროვნულობაზე, ცხოვრებისეულ გარემოებებზე. ადამიანის ბუნებაში ეს საფუძველი ჩადებულია შემოქმედის მიერ და ვლინდება სინდისში. მაგრამ სინდისის ხმა შეიძლება დაახშოს ცოდვამ. სწორედ ამიტომაა მოწოდებული კეთილისა და ბოროტის გარჩევის ხელშესაწყობად რელიგიური ტრადიცია, მართლმადიდებლური ცნობიერება, რომლის პირველწყაროსაც ღმერთი წარმოადგენს. ადამიანის უფლებებს საფუძვლად ადამიანის ღირებულება, ფასეულობა უდევს და ისინი მიმართული უნდა იყოს მისი ღირსების რეალიზაციისკენ. ამიტომ ადამიანის უფლებათა შინაარსი, არ შეიძლება, რომ არ იყოს ზნეობასთან დაკავშირებული. ამ უფლებათა ზნეობრიობისაგან მოწყვეტა მათ პროფანაციას წარმოადგენს, ვინაიდან არ არსებობს უზნეო ღირსება.

ქრისტიანობაზე დაფუძნებული იდეოლოგიის გამარჯვება იმას ნიშნავს, რომ მთელი ჩვენი ყოფა გამსჭვალული და გამდიდრებული იქნება მრავალსაუკუნოვანი მართლმადიდებლური ტრადიციით. იგი ხელს შეუწყობს ოჯახის, როგორც სახელმწიფოს ქვაკუთხედის, აღორძინებას, ისეთი სათნოებისა და ტრადიციული ცხოვრების წესის დაცვასა და განმტკიცებას, როგორცაა ქალწულება, ქორწინებამდე თავშეკავება და ქორწინებაში ერთგულება. იგი ხელს შეუწყობს მრავალშვილიანობასა და ერის გამრავლებას, რადგან ოჯახი მცირე ეკლესიაა და, რაც უფრო მრავალრიცხოვანია იგი, მით უფრო ძლიერია. ამიტომ ჩვენ მრავალშვილიანობას ერის გადარჩენის ერთ-ერთ წინაპირობად მივიჩნევთ, ხოლო კონტრაცეფციას, აბორტებს და ყველა სხვა სახის ოჯახის დაგეგმვის მეთოდოლოგიებს, ერის გენოციდის მზკერულად ჩაფიქრებულ გეგმად და იდეოლოგიად.

ჩვენ ვადიარებთ სიცოცხლის უფლებას სიკვდილის „უფლების“ წილ, აღმშენებლობის უფლებას – ნგრევის „უფლების“ საწინააღმდეგოდ, ადამიანის უფლებებსა და თავისუფლებას, იმ ზომით, რა ზომითაც ისინი ხელს უწყობენ პიროვნების სიკეთისკენ აღმასვლას, იცავენ მას, როგორც შიდა, ისე გარე ბოროტებისგან, რაც იძლევა ადამიანის პოზიტიური თვითრეალიზაციის საშუალებას. ამ თვალსაზრისით ჩვენ პატივს ვცემთ არა მხოლოდ სამოქალაქო, პოლიტიკურ უფლებებსა და თავისუფლებებს, არამედ, ასევე, სოციალურ, ეკონომიკურ და კულტურულ უფლებებს. უფლებები და თავისუფლებები ადამიანის მოვალეობებსა და პასუხისმგებლობებთან მჭიდროდ არის დაკავშირებული. ადამიანი, იღვწის რა თავისი ინტერესების განხორციელებისათვის, უნდა უფარდებდეს მათ მოყვანის, ადგილობრივი თემის, საზოგადოებისა და მთელი კაცობრიობის

პოზიტიურ ინტერესებს, რადგან ყოველივე პოზიტიური თანხმობაშია ღმერთთან.

საქართველოსთვის ისტორიულად უცხო იყო და არის რელიგიურ თუ ეთნიკურ ნიადაგზე დევნა-შევიწროება. ამიტომაც თანაცხოვრობდა აქ საუკუნეების მანძილზე მშვიდობიანად ამდენი ეთნიკური თუ რელიგიური ჯგუფი, თუნდაც, ჩვენი ორი მეზობლის, აზერბაიჯანისა და, განსაკუთრებით, სომხეთისაგან განსხვავებით. მაგალითისათვის, საქართველო, ალბათ, ერთადერთი ქვეყანაა, სადაც ადგილი არ ჰქონია ანტიისმიტიზმის მოვლენას. ამასთან, თავიდანვე გვსურს საზგასმით აღვნიშნოთ, რომ თალმუდისტური და კაბალისტური იუდაიზმის, როგორც „მესიის“ შესახებ ცრუ სწავლების, ანუ ანტიქრისტეს რელიგიის მხილებით და უარყოფით ჩვენ სრულებითაც არ ვემიჯნებით ეთნიკურ იუდეველს - ებრაელს, რომელსაც ქრისტემ მოყვასი უწოდა და მცნებად დაგვიდო, შევიყვაროთ იგი - „ვითარცა თავი თვისი“. მოსეს რჯულის მიმდევარ იუდეველებთან ჩვენ ძმობისა და სიყვარულის 26 საუკუნოვანი ისტორია გვაკავშირებს. მოკლედ აღვნიშნავთ, რომ ყველა კონფლიქტი, რაც საქართველოში განხორციელდა და იგეგმება, არის ინსპირირებული და მიზნად ისახავს საქართველოს დანაწევრებასა და მართლმადიდებლურ-ეროვნული ფაქტორის შესუსტებას.

არსებობს ფასეულობები, რომლებსაც ადამიანის უფლებებზე დაბლა ვერ დავაყენებთ. ასეთი ფასეულობებია: რწმენა, ზნეობა, სიწმინდეები, სამშობლო. როდესაც ეს ფასეულობები და ადამიანის უფლებათა განხორციელება ერთმანეთთან წინააღმდეგობაში მოდის, საზოგადოება, სახელმწიფო და კანონი მათ ჰარმონიულ თანაფარდობას უნდა უზრუნველყოფდეს. არ შეიძლება, დავეშვათ სიტუაციები, რომლის დროსაც ადამიანის უფლებათა განხორციელება თრგუნავს რწმენასა და ზნეობრივ ტრადიციებს, რასაც მიყვარათ რელიგიური და ეროვნული გრძნობების, სათაყვანებელი სიწმინდეების შეურაცხყოფამდე, საფრთხეს უქმნის სამშობლოს არსებობას. საშიშად მიგვაჩნია ისეთი „უფლებების“ „გამოგონება“, რომლებიც აკანონებენ ისეთ ქცევებს, რომლებიც მიუღებელია ადგილობრივი ტრადიციული ზნეობისათვის და დაგმობილია რელიგიით.

ზოგიერთ „უფლებათა“ და „თავისუფლებათა“ მზაკვრული გამოყენებითა და უმცირესობათა უფლებების დაცვის საბაბით ცდილობენ დღეს საქართველოში ე.წ. ფსევდოლიბერალები ჩვენი ქვეყნის რელიგიური და ეთნიკური უმრავლესობის, მართლმადიდებელ ქართველთა უფლებების ხელყოფას. განსაკუთრებული მიზანმიმართებით ეს ქმედება ხორციელდება სიწმინდეთა გმობის პროპაგანდის, უზნეობის გავრცელებისა და მოზარდი თაობის გარყვნის მიმართულებით. ეს ხდება იმ დროს, როდესაც უმრავლესობის უფლებები (რომელთა საფუძველზეც ხდება, ძირითადად,

თავად საზოგადოების ინტერესების ფორმირება) დაცულია ევროპის ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის შესახებ კონვენციის მე-9 მუხლის მე-2 ნაწილით, სადაც პირდაპირ წერია, რომ თავად სახელმწიფოს აქვს უფლებამოსილება, საზოგადოების ინტერესებიდან გამომდინარე, კანონით შეზღუდოს თვით ისეთი რელიგიისა და მოძღვრებათა აღმსარებლობა, რომლებიც საფრთხეს უქმნიან საზოგადოებრივ წესრიგს, მოსახლეობის ჯანმრთელობას ან ზნეობრიობას ან სხვა პირთა უფლებათა და თავისუფლებათა დაცვას. აქედან გამომდინარე, თუკი ამა თუ იმ ეტაპზე სახელმწიფო ვერ უზრუნველყოფს ამგვარ დაცვას, მაშინ, საზოგადოებრივი ინტერესებიდან გამომდინარე, თავად საზოგადოებაა ვალდებული დაცვას თავისი მომავალი თაობა. აქვე მოვიყვანთ სამოქალაქო და პოლიტიკური უფლებების შესახებ საერთაშორისო პაქტის მე-18 მუხლის მე-4 ნაწილს, რომლის მიხედვითაც ამ პაქტზე ხელმოწერილი სახელმწიფოები, მათ შორის საქართველო, ვალდებულია იღებენ, პატივი სცენ მშობელთა თავისუფლებას, უზრუნველყონ თავიანთი შვილების რელიგიური და ზნეობრივი აღზრდა საკუთარი მრწამსის შესაბამისად. ამიტომ მართლმადიდებლურ-ეროვნული ქვეყნის სახელმწიფო იდეოლოგია ვერ დაუშვებს უმრავლესობის რელიგიური გრძნობებისა და სიწმინდეების შეურაცხყოფას, უზნეობის პროპაგანდასა და მომავალი თაობის გარყვნას, იქნება ეს განხორციელებული განათლების სფეროში თუ მასმედიის საშუალებებით.

საყოველთაოდაა ცნობილი, რომ დემოკრატია არ უგულებელყოფს და არ ებრძვის ადგილობრივ, მაღალკუთხედურ ფასეულობებზე დაფუძნებულ ტრადიციებსა და ეროვნულ-რელიგიურ ინსტიტუტებს, მითუმეტეს - დომინანტურ რელიგიას. ამიტომ, სრულიად ბუნებრივია, რომ, როდესაც ხდება ძირითადი ფასეულობების ხელყოფა, მაშინ ქვეყანაში მოღვაწეობას იწყებენ ისეთი საზოგადოებრივი ჯგუფები და ორგანიზაციები, რომლებიც ცდილობენ წინ აღუდგნენ გარედან თავსმოხვეულ იმ იდეოლოგიის გავრცელებას, რომელიც ებრძვის დამკვიდრებულ მსოფლმხედველობასა და ტრადიციებს. ზემოთ ხსენებული კონვენციებიდან გამომდინარე, ასეთი ორგანიზაციების მოღვაწეობა სავსებით დემოკრატიული და ლეგიტიმურია.

ჩვენ უარვყოფთ ადამიანის უფლებების სფეროში ორმაგი სტანდარტების პოლიტიკას, ასევე - მცდელობებს, გამოიყენონ ეს უფლებები პოლიტიკური, იდეოლოგიური, სამხედრო და ეკონომიკური ინტერესების, ასევე, სახელმწიფო და საზოგადოებრივი წყობის თავს მოსახვევად.

ჩვენ მზად ვართ, ვითანამშრომლოთ ყველა კეთილი განზრახვის მქონე ძალასთან ადამიანის უფლებათა დაცვის საკითხებში. ამ თანამშრომლობის განსაკუთრებულ სფეროებად უნდა იქცეს: ეროვნებებისა

და ეთნიკური ჯგუფების რელიგიური, კულტურული და ენობრივ უფლებათა დაცვა; აღმსარებლობის უფლებისა და აღმსარებელთა მიერ თავიანთი ცხოვრების წესის ქონის უფლების უზრუნველყოფა; ეროვნულ და რელიგიურ ნიადაგზე დანაშაულის მიმართ შეუწყნარებლობა; ხელისუფალთა და დამქირავებელთა მხრიდან განუკითხაობისაგან პიროვნების დაცვა; სამხედრო მოსამსახურეთა უფლებებზე ზრუნვა; ბავშვთა უფლებების დაცვა; თავისუფლებააღკვეთილ ადამიანებზე ზრუნვა; დესტრუქციული სექტების მსხვერპლთა დაცვა.

საქართველოში მართლმადიდებლობაზე დამყარებული ეროვნული იდეოლოგიის განხორციელება არ ხელყოფს ჩვენი საზოგადოების არც ერთი ფენის უფლებებს, არ აქცევს მათ „მეორეხარისხოვან“ მოქალაქეებად. მაგალითისათვის, მარხვის დღეებში არ აიკრძალება ხორცისა და რძის ნაწარმის გაყიდვა, არ განხორციელდება სხვა მსგავსი ქმედებანი, რომლებიც მოქალაქეს შეზღუდავს, იცხოვროს იმ წესით, რომელიც მას აქვს არჩეული და რომელიც, იმავდროულად, თავად არ ხელყოფს სხვათა უფლებებს, არ უქმნის საფრთხეს საზოგადოებრივ წესრიგს, ქვეყნის უსაფრთხოებასა და ზნეობრიობას. ჩვენ ვშიშობთ, რომ ფანატიზმი სწორედ იმ შემთხვევაშია მოსალოდნელი, თუ ძალაუფლებას ღვთისმბრძოლი „ფსევდო-ლიბერალები“ დაისაკუთრებენ, რომლებიც, ტოლერანტობის საფარველით შებურვილნი, ყველაზე არატოლერანტი და შეუწყნარებელი კასტაა, უზნეო და ფანატიზმის სულით განმსჭვალული ხროვაა. სწორედ ეს იქნება სატანური სიბნელე და სულიერი ტერორი, რომლის დანერგვასაც „თავისუფლების“, „დემოკრატიისა“ და „ადამიანის უფლებათა დაცვის“ საბაბით ფსევდოლიბერალები და ფსევდოდემოკრატები ცდილობენ.

გლობალისტური პროცესის გზაზე „ინტერნაციონალური“ და „ინტერკონფესიური“ სახელმწიფოს შექმნის იდეოლოგია და პროპაგანდა საზოგადოების ყველა ფენისთვის არის გათვლილი. ჩვენთვის, თითოეული ქართველისათვის, ამ პროცესების ცოდნა აუცილებელია, რადგან სერიოზული არჩევანის წინაშე ვდგებით - ხელაღებით ჩავებათ მასში, თუ მაქსიმალურად შევეცადოთ, შევინარჩუნოთ საკუთარი სახე, თვითმყოფადი კულტურა და ტრადიციები. ისიც უნდა გვახსოვდეს, რომ თავისი სახელმწიფოებრივი დიდების წლებში საქართველოს გააჩნდა ავთენტური, არაორიენტირებული იდეოლოგია და პოლიტიკა. ისტორიიდან დასტურდება, რომ ნებისმიერი მიმართულებით იდეოლოგიის ორიენტირება იწვევდა საქართველოს დამოუკიდებლობის დაკარგვასა და ქვეყნის დანაწევრებას. თუნდაც ახლო ისტორიიდან გავიხსენოთ, რომ ერთი ასეთი დანაწევრება საქართველოს ჩრდილოეთში ორიენტაციამ შეიწირა: დაიკარგა საინგილო, ლორე-ტაშირი, სოჭის მხარე, შემდგომ საზღვარმა მნიშვნელოვნად გადმოიწია ყველა მხრიდან: ჩრდილოეთიდან, აღმოსავლეთიდან, და სამხრეთიდან. უახლესი დანაწევრება კი

დაკავშირებულია მკვეთრ დასავლურ ორიენტაციასთან - ჯერჯერობით დაკარგულია აფხაზეთი და სამაჩაბლო, არის საშიშროება საქართველოდან ჯავახეთის ჩამოცილებისა, სახიფათო განცხადებები კეთდება მუსულმანური ფაქტორის წინ წამოწევისთან, აჭარისა და ბათუმის ახალი როლისა და მისიის განსაზღვრასთან, აზერბაიჯანულ-ქართული კონფედერაციის შექმნის პერსპექტივებთან დაკავშირებით, ასევე საქართველოს მომავალი დანაწევრების საფრთხეს შეიცავს სახელწიფო თუ ლომინანტური რელიგიის ოფიციალური ორგანოებიდან მიღებული ნებართვებისა თუ თანხმობის გარეშე საკულტო ნაგებობების უკანონო, გამალეული შენება, დაფინანსებული გარედან.

გადახრა და დაუბალანსებლობა საშიშია არა მარტო გეოპოლიტიკური თვალსაზრისით, არამედ სულიერი და კულტურული თვალსაზრისითაც. როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ხიდის მისია ჩვენი ერის ისტორიული მისიაა, - როგორც ქრისტე აერთიანებს თავის თავში ევროპასა და აზიას (წმ. ნიკოლოზ სერბი), ისე ქართული აზროვნება, სულიერება და კულტურა იტევს თავის თავში როგორც დასავლურ რაციონალიზმსა და მშვინივიერ ესთეტიკას, ისე აღმოსავლეთისთვის დამახასიათებელ მისტიკასა და სულიერ ჭვრეტას. ქართული კულტურა, არის რა ხიდი ევროპისა და აზიის კულტურებს შორის, მით ქმნის მსოფლიო კულტურის განსაკვიფრებელ ნიმუშს, ესთეტიკასა და სახეებს. სწორედ ეს არის ჩვენი ავთენტურობის, ჩვენი იდენტურობის უმნიშვნელოვანესი ნიშანი. ამიტომაცაა საშიში გადახრის ტენდენცია, - დასავლურისკენ ზედმეტი გადახრა, რაც თვალნათლივ შეინიშნება, მოშლის ამ ხიდის როლის მისიას, გაადარბებს ჩვენს აზროვნებასა და შემოქმედებას, დიდად ავნებს ჩვენი ერის სულიერ და კულტურულ როლსა და მისიას კაცობრიობის წინაშე. ამიტომ სულიერებისა და კულტურის სფეროებშიც ჩვენი სამოქმედო გზა უნდა ეფუძნებოდეს ისტორიულ გამოცდილებას, ჩვენი ქვეყნის უმაღლესი განვითარების, სულიერებისა და კულტურის აღზევების, მისი ოქროს ხანის აზროვნებასა და ნიმუშებს.

დასასრულ, ყოველივე ზემოთქმულიდან გამომდინარე, სრული თვითშეგნებით აღვნიშნავთ: ვისაც სურს, რომ იყოს ჩვენი წინაპრების სულიერი მემკვიდრე, მათი მრწამსისა და ცნობიერების მატარებელი, მათი ადათ-წესებისა და ტრადიციების ღირსეული გამგრძელებელი, ჩვენი ქვეყნის სრულფასოვანი წევრი, სრული სამართალ-მემკვიდრე როგორც სულიერი, ისე სამართლებრივი თვალსაზრისით, თავს უფლებას ვაძლევთ, მოვუწოდოთ, რომ გავერთიანდეთ ქრისტეში სამშობლოს გადასარჩენად, ჩვენი ეროვნული ცნობიერებისა და მომავალი თაობის ზნეობის დასაცავად, და დავდოთ აღთქმა ღვთისა და ერის წინაშე, აღთქმა, რომელიც რუის-

ურბნისის კრებამ გვიანდერძა, ვითარცა უძვირფასესი მემკვიდრეობა, ვითარცა საქართველოს ეროვნული იდეოლოგიის ქვაკუთხედი, ვითარცა ფიცი და, იმავდროულად, ლოცვა: „არა გეცრუვნეთ შენ, სიწმიდით მშობელო ჩვენო კათოლიკე (საყოველთაო-ავტ.) ეკლესიაო, არცა გაგცეთ შენ, სიქადულო ჩვენო მართლმადიდებლობავ!“ - ამინ!

ავთანდილ უნგიაძე

წმ. მეფე დავით აღმაშენებლის სახ.

მართლმადიდებელი მრევლის კავშირის თავმჯდომარე

ახალი მსოფლიო წესრიგის ადეპტები –
გლობალიზაცია ანტიქრისტეში

ბუშები

პაპი ბენედიქტე XVI

სარკოზი

ობამა

ემმაკის ნიშანი

კლინტონი

პუტინის მეგობრები

პაპი-სატანური ჯვარი

ბერლუსკონი

არაფატი

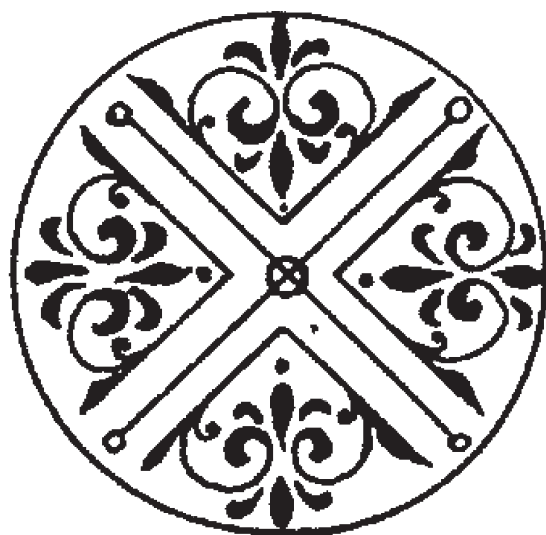

აჰმადინაჯადი

ჰილარი კლინტონი

Mano Cornuta- ემმაკის გამოსახვა-მისალმება

გთხოვთ დაგვიკავშირდეთ -
georthodox@yahoo.com
<http://www.religia.ge>